

1

De nacht begon niet goed.

Toen ik wakker werd, begon het al donker te worden. Vanuit mijn bed zag ik hoe de laatste streepjes licht door de kieren van de luxaflex verdwenen en dacht na. De vijfde nacht dat ik op jacht was... en helemaal zonder resultaat. Ik kon niet verwachten dat ik vandaag meer geluk zou hebben.

Het was koud in huis; de verwarming stond laag. Ik vind trouwens maar één ding prettig van de winter: dat het vroeg donker wordt en er maar weinig mensen op straat zijn. Anders... anders zou ik er allang de brui aan hebben gegeven. Dan zou ik Moskou hebben verlaten en naar Jalta of Sotsji zijn vertrokken. In de buurt van de Zwarte Zee; in geen geval naar een van die verre eilanden in onbekende, warme oceanen. Ik vind het nu eenmaal prettig als ik om me heen Russisch hoor praten.

Onnozele dromen, ik weet het.

Het is namelijk nog een beetje te vroeg voor me om met pensioen te gaan en me in een warm gebied te vestigen.

Dat heb ik nog niet verdiend.

Het leek wel alsof de telefoon netjes had gewacht tot ik wakker werd. Hij ging nu met veel kabaal over, verschrikkelijk gewoon. Ik pakte hem op en hield hem bij mijn oor, zwijgend, zonder iets te zeggen.

‘Anton, zeg iets!’

Ik zweeg. Larissa’s stem klonk zakelijk, geconcentreerd, maar ook vermoeid. Ze had vast de hele dag nog niet geslapen. ‘Anton, zal ik je met de Chef doorverbinden?’

‘Liever niet,’ bromde ik.

‘Hè, hè. Ben je eigenlijk al wakker?’

‘Hm.’

‘Het is ook elke dag hetzelfde met jou.’

‘Is er iets nieuws?’

‘Nee, niets.’

‘Heb je iets in huis voor je ontbijt?’

‘Ik vind wel wat.’

‘Goed. Veel succes.’

Dat werd zonder veel overtuiging gezegd, zonder interesse. Larissa had geen vertrouwen in me. De Chef waarschijnlijk ook niet.

‘Nou, wel bedankt,’ zei ik tegen de ingesprektoon. Ik stond op en liep naar de badkamer. Ik wilde al tandpasta op mijn tandenborstel knijpen, toen ik me realiseerde dat ik te snel wilde gaan en legde de tandenborstel op de rand van de wastafel.

Hoewel het pikdonker was in de keuken, deed ik het licht natuurlijk niet aan. Ik opende de koelkast. Het lampje dat ik eruit had gedraaid, lag tussen de levensmiddelen te bevrozen. Mijn blik viel op een braadpan waarin een zeef hing met daarin een half ontdooid stuk vlees. Ik tilde de zeef uit de pan, bracht de pan aan mijn lippen en nam een slok.

Als iemand soms denkt dat varkensbloed lekker is, dan vergist hij zich behoorlijk.

Nadat ik de braadpan met de rest van het bloed dat al uit het vlees was gedropen weer in de koelkast had gezet, liep ik terug naar de badkamer. Het zwakke licht van de blauwe lamp kon amper iets uitrichten tegen de duisternis. Ik poetste mijn tanden grondig en secuur, maar na een tijdje hield ik het niet meer uit. Ik liep weer naar de keuken, haalde een fles uit de vriezer en nam een slok ijskoude wodka. Daardoor stroomde er niet gewoon een warm gevoel door mijn buik, maar een gloeiende hitte. Dat was een fantastische combinatie van sensaties: die kou aan mijn tanden en die hitte in mijn buik.

‘Val toch...’ zei ik in gedachten tegen mijn Chef, maar kon me nog net op tijd inhouden. Het zou me niets verbazen als hij ook een maar half uitgesproken verwensing kon opvangen. Ik liep een tijdje door mijn kamer heen en weer om mijn her en der verspreid liggende kleren op te rapen. Mijn broek lag onder mijn bed, de sokken op de vensterbank en mijn overhemd hing om de een of andere reden over het masker van de Tsjoyong.

De oude Koreaanse heerser keek me afkeurend aan.

‘Pas dan ook beter op,’ mompelde ik. Op datzelfde moment ging de telefoon weer. Ik sprong in de kamer rond tot ik hem eindelijk had gevonden.

‘Anton, wil je me soms iets vertellen?’ vroeg een stem zonder gezicht.

‘Nee, niets,’ zei ik knorrig.

‘Nou, nou, waar blijft het “Ik prijs me gelukkig dat ik u van dienst mag zijn, Hooggeboren Heer”?’

‘Ik ben niet gelukkig. Het spijt me... Hooggeboren Heer.’

De Chef zweeg even.

‘Ondanks dat, Anton, vraag ik je toch om de situatie iets serieuzer op te vatten. Afgesproken? Morgenochtend verwacht ik je verslag, hoe dan ook. Enne, veel succes.’

Ik was er niet echt van onder de indruk, maar was nu wel wat rustiger. Ik stopte mijn mobieltje in mijn jaszak en opende de deur naar de hal. Heel even vroeg ik me af of ik nettere kleren aan moest trekken. Vorige week had ik een paar leuke dingen van een stel vrienden cadeau gekregen, maar uitein-

delijk besloot ik mijn gewone kloffie aan te houden, omdat dat eigenlijk altijd overal geschikt voor was.

Mijn minidiscspeler moest nog mee. Niet omdat ik de muziek echt nodig had, maar omdat verveling een onverbiddelijke vijand is.

Ik bleef een hele tijd door het spionnetje in de voordeur naar het trappenhuis turen. Niemand.

Het begin van een nieuwe nacht.

Zes uur lang reisde ik met de metro en stapte regelmatig over op een willekeurige andere lijn. Af en toe doezelde ik even weg zodat mijn hersenen en zintuigen zich konden ontspannen. Overal was het rustig. Nou ja, af en toe zag ik wel iets wat interessant was, maar nooit iets wat echt bijzonder was; meer iets voor groentjes. Pas tegen elven, toen het al wat stiller werd in de metro, kwam hier verandering in.

Ik zat met gesloten ogen al voor de derde keer die avond naar de Vijfde Symfonie van Manfredini te luisteren. De minidisc in het apparaat was heel bijzonder: ik had hem hoogstpersoonlijk samengesteld, waarbij de Italiaanse middeleeuwen en Bach werden afgewisseld met de rockbands Alissa en Piknik of Ritchie Blackmore.

Het was steeds weer afwachten welke melodie met welke gebeurtenis samenviel. Vandaag werd mijn geluk opgeluisterd door Manfredini.

Ik werd ergens door fijngeknepen, een kramp schokte door mijn hele lichaam, van mijn tenen tot aan mijn haarwortels. Onwillekeurig floot ik even toen ik mijn ogen opendeed en mijn blik door de wagon liet glijden.

Ik zag de vrouw onmiddellijk.

Een jonge, bijzonder sympathieke vrouw. In een elegante bontjas. Ze hield een handtas en een boek vast.

En ze had een enorme zwarte Wervelwind boven haar hoofd. Zo eentje had ik al zeker drie jaar niet meer gezien!

Ik zat waarschijnlijk heel dom te kijken. De vrouw voelde dat, want ze keek me even aan.

Je kunt beter naar boven kijken!

Nee, natuurlijk kon zij die Wervel niet zien. Ze zou hooguit iets kunnen voelen, een lichte beweging. En heel vaag, alleen maar vanuit haar ooghoeken zou ze boven haar hoofd een hele lichte trilling kunnen zien, alsof er vliegen boven haar hoofd zoemden of zoals de lucht kan trillen, op een warme dag boven het asfalt...

Maar ze kon niets zien. Niets. Ze zou nog een of twee dagen leven, voordat ze op een beijzelde stoep zou uitglijden en wel zo dat ze een fatale hoofdwond opliep. Of ze zou door een auto worden aangereden. Of bij thuiskomst tegen het mes van een dief oplopen die geen idee zou hebben waarom hij deze

vrouw eigenlijk vermoordde. En iedereen zou zeggen: ‘Ze was nog zo jong. Ze had haar hele leven nog voor zich en iedereen mocht haar graag...’

Ja, vast en zeker. Dat denk ik, want ze ziet er heel aardig en vriendelijk uit. Ik voelde me opeens heel moe, maar niet verbitterd. Naast een dergelijke vrouw voel je je niet zo ellendig als je eigenlijk bent. Je probeert beter te zijn, ook als dat moeilijk is. Je wilt graag bevriend zijn met zo’n vrouw, een beetje met haar flirten, elkaar geheimen vertellen. Mensen worden maar zelden verliefd op zo’n vrouw, maar iedereen houdt wel van haar.

Op die ene na, die de duistere tovenaar heeft betaald.

In feite is een zwarte Wervel een heel alledaags verschijnsel. Toen ik om me heen keek, zag ik er nog een stuk of vijf, zes boven de hoofden van de passagiers hangen. Maar die zagen er allemaal onduidelijk uit, vaag, en ze bewogen amper. Het gevolg van een absoluut middelmatige, onprofessionele verwensing. Iemand schreeuwt tegen een ander: ‘Verrek toch, smeerlap!’ Of minder vulgair: ‘Ga toch fietsen!’ En vanuit de Duistere kant komt een kleine wervelstorm naar je toe die het geluk uit je perst en alle kracht uit je zuigt.

Maar een gewone verwensing, een amateuristische en ondoordachte verwensing, houdt hooguit een tot twee uur stand, maximaal een dag. De gevolgen ervan zijn weliswaar onplezierig, maar in geen geval dodelijk. De zwarte Wervel boven het hoofd van de vrouw was van een ander kaliber: duurzaam, afkomstig van een ervaren tovenaar. Zonder dat de vrouw het wist, was ze al dood.

Zonder dat ik erbij nadacht, ging mijn hand naar mijn jaszak. Maar toen realiseerde ik me waar ik was en vertrok mijn gezicht. Waarom doen mobieltjes het eigenlijk niet in de metro? Reizen hun eigenaars soms niet met de ondergrondse?

Nu voelde ik me gedwongen om mijn eigenlijke opdracht uit te voeren – ook al was de kans op succes gering – én om voor de met de vloek belaste vrouw te zorgen. Ik wist niet zeker of het sowieso al te laat was om haar te helpen, maar ik moest hoe dan ook degene vinden die achter de Wervel zat.

Op dat moment kreeg ik een tweede schok. Nu een andere, zonder kramp en zonder pijn, alleen mijn keel werd droog, mijn tandvlees werd gevoelloos, het bloed klopte in mijn slapen en mijn vingertoppen begonnen te jeuken.

Bingo!

Maar waarom uitgerkend nu?

Ik stond op. De trein remde al af voor het volgende station. Ik liep langs haar heen en voelde dat de vrouw me nakeek. Bang. Ook als ze de zwarte Wervel niet kon zien, maakte hij haar kennelijk wel zenuwachtig, voelde ze zich gedwongen de mensen om haar heen in de gaten te houden.

Misschien was ze alleen daardoor nog in leven?

Zonder haar kant op te kijken, stopte ik mijn hand in mijn jaszak. Ik voelde

de amulet, een koud staafje van onyx. Eén seconde aarzelde ik en probeerde iets anders te verzinnen.

Maar nee, er was geen andere manier.

Ik greep de staaf stevig vast. Er trok een stekende tinteling door mijn vingers. Toen werd de steen warmer en begon de energie die erin opgeslagen was af te geven. Zo voelde het echt, maar deze warmte kan niet met een thermometer worden gemeten. Het leek wel alsof ik een stukje kool uit een kampvuurtje fijnkneep – een met koude as bedekt stukje kool dat vanbinnen nog gloeiend heet was.

Nadat ik de kracht van de amulet helemaal had geabsorbeerd, keek ik even naar de vrouw. De zwarte Wervel vibreerde en boog een beetje naar mij toe. Deze Wervel was zo sterk, hij beschikte vast over de een of andere vorm van intelligentie.

Ik sloeg toe.

Als er in de wagon... ach, hoezo in de wagon... als er in de hele trein nóg een Andere had gezeten, dan zou hij een felle lichtflits hebben gezien die even gemakkelijk door metaal als door beton kon dringen.

Nooit eerder had ik ingeslagen op een zo complex gestructureerde zwarte Wervel. En nooit eerder had ik de amulet gebruikt op het moment dat hij helemaal opgeladen was.

Het effect overtrof al mijn verwachtingen. De zwakkere vloeken die boven de andere mensen hingen, losten op in het niets. Een oudere vrouw die vermoeid over haar voorhoofd zat te wrijven, keek verbaasd naar haar hand: haar zware migraine was in één klap verdwenen. Een jonge man die afgestompt uit het raam had zitten staren, kromp in elkaar. Toen ontspanden zijn kaken en verdween de doffe zwaarmoedigheid uit zijn blik.

De zwarte Wervel boven het hoofd van de vrouw slonk tot vijf meter en werd zelfs half de wagon uitgeslingerd. Hij veranderde echter niet van vorm en zig-zaggend vond hij zijn slachtoffer weer terug.

Wat een kracht!

Wat een trefzekerheid!

Men zegt – maar ik moet toegeven dat ik zo iets nog nooit heb gezien – dat een Wervel, zodra er ook maar twee of drie meter van wordt afgehakt, de oriëntatie verliest en dan aan de eerste de beste mens blijft hangen. Dat is ook geen pretje, maar vreemde vloeken zijn veel zwakker, waardoor het nieuwe slachtoffer een grote kans heeft het te overleven.

Maar deze Wervel kwam koppig terug, als een trouwe hond naar zijn in nood verkerende baasje!

De metro stopte. Ik keek nog een laatste keer naar de Wervel die nu weer boven de vrouw hing en zelfs nog sneller ronddraaide. En er was niets, helemaal niets, wat ik eraan kon doen. Ergens hier op dit perron, onder handbe-

reik, bevond zich het doelwit waarnaar ik al een week lang in Moskou op zoek was. Dat laten ontkomen om de vrouw te volgen, nee, dat kon ik niet maken. De Chef zou geen spaan van me heel laten, en misschien niet alleen figuurlijk gesproken.

Toen de deuren sissend opengingen, keek ik nog een laatste keer naar de vrouw en prentte haar aura in mijn geheugen. Er was een kleine kans dat ik haar weer zou tegenkomen in deze gigantische stad, maar ik moest het toch proberen.

Maar niet nu.

Ik sprong de wagon uit en keek om me heen. Ik had inderdaad geen enkele ervaring in het operationele werk; daar had de Chef helemaal gelijk in. Maar zijn opleidingsmethoden bevielen me absoluut niet.

Hoe moest ik mijn doelwit in vredesnaam vinden?

Als ik op mijn gewone manier naar de mensen keek, zag niemand er verdacht uit. Zelfs nu wemelde het van de mensen. Dit was immers Kurskaja, een station midden op de Ringlijn. Vanaf hier kon je naar het Kursker Station, waar de reizigers aankwamen en van waaruit handelaren naar allerlei bestemmingen vertrokken. Bovendien was dit een station waar talrijke Moskovieten overstapten en naar de lijn renden die hen naar hun buitenwijken bracht.

Zodra ik mijn ogen sloot, openbaarde zich vrijelijk een bijzonder fascinerend beeld: verbleekte aura's. Dat was gebruikelijk als de avond viel.

Daartussen laaide, als een felle, purperrode vlek, iemands boosheid op, verlichtte in feloranje een paartje dat bijna niet kon wachten om met elkaar naar bed te gaan, terwijl de aura's van de dronkaards oplostten in vage bruinrijze strepen.

En nergens een spoor. Alleen maar die droge keel, dat jeukende tandvlees en een hart dat als een razende tekeering. Het gevoel alsof ik bloed op mijn lippen had. Die toenemende spanning.

Allemaal niet meer dan indirecte aanwijzingen en toch zo duidelijk dat ik ze niet kon negeren.

Wie kon het zijn? Wie?

Achter me ging de trein weer rijden. Het gevoel dat ik vlak bij mijn doel was bleef, het moest hier dus ergens zijn. Er kwam een trein aanrijden op het spoor aan de andere kant van het perron. Ik voelde hoe mijn doelwit in beweging kwam en ernaartoe liep.

Eropaf!

Ik stak het perron over, glipte tussen de mensen door die de borden met vertrektijden bestudeerden, liep naar de achterste wagon van de trein... en voelde mijn doelwit niet meer zo duidelijk. Meteen rende ik naar de voorste wagon... Ja, ik kwam er weer dichterbij...

Warm, koud – zoals in het spelletje.

De mensen stapten in. Ik rende langs de trein, merkte dat er speeksel in mijn mond liep, mijn tanden pijn gingen doen en mijn vingers verkrampden. In mijn koptelefoon dreunde de muziek.

*In the shadow of the moon,
She danced in the starlight
Whispering a haunting tune
To the night...*

Wat een toepasselijk nummer! Verbazingwekkend toepasselijk zelfs...

Dat beloofde niet veel goeds.

De deuren gingen dicht; ik kon er nog net tussendoor naar binnen springen, bleef stokstijf staan, luisterde. Raak, of niet? Want ik had mijn doelwit nog steeds niet gezien.

Ja, raak!

De metro reed snel over de Ring, terwijl mijn verontruste instincten riepen: 'Hier! Heel dichtbij!'

Zat ik dan dus echt in de juiste wagon?

Ik keek stiekem naar de andere passagiers en moest de hoop toen wel opgeven. Niemand die er bijzonder uitzag.

Goed, ik kan wel wachten.

*Feel no sorrow, feel no pain,
Feel no hurt, there's nothing gained...
Only love will then remain,
She would say.*

Op station Prospekt Mira voelde ik dat mijn doelwit zich verwijderde. Ik sprong de wagon uit en liep achter de mensen aan die hier overstapten. Dichtbij, heel dichtbij...

Op het perron van de Noord-Zuidlijn voelde ik – het deed bijna pijn – dat mijn doelwit in mijn buurt was. Ik zag al een paar kandidaten: twee jonge vrouwen, een jonge man, een jongen. Ze kwamen allemaal in aanmerking, maar wie van hen was het?

Mijn viertal stapte in dezelfde wagon. Dat was tenminste iets. Ik volgde hen en wachtte af.

Een van de twee vrouwen stapte uit bij Rishskaja.

Ik voelde het doel nog net zo sterk als tevoren.

De jonge man stapte uit bij Alexejewskaja.

Heel goed. De andere vrouw of de jongen? Wie van die twee?

Ik bekeek hen onopvallend. De vrouw was mollig, had roze wangen en zat de

Moskowski Komsomolets te lezen. Ze leek helemaal niet zenuwachtig. De jongen, die in alles haar tegenpool was – mager en zwak – stond bij de deur en streek met zijn vinger over het glas.

Ik vond de vrouw heel wat... appetijtelijker. Twee tegen één dat zij het is. Maar over het algemeen geeft het geslacht de doorslag.

Geleidelijk begon ik de roep te horen. Nog zonder woorden, nog slechts een gevoelige, plechtige melodie. De geluiden uit mijn koptelefoon drongen inmiddels al niet meer tot me door, want de roep verstikte de muziek helemaal.

Geen van beiden werd onrustig. Of ze konden heel veel verdragen, of ze hadden zich meteen al overgegeven.

De trein reed het station 'Tentoonstelling van de verworvenheden van de nationale economie' binnen. De jongen nam zijn hand van het glas, stapte uit en liep met snelle passen naar de oude uitgang. De vrouw bleef zitten.

Verdorie!

Ze waren allebei nog zo dicht bij me dat ik niet kon uitmaken wie van de twee ik voelde.

Plotseling zwol de muziek jubelend aan en hoorde ik ook een stem.

Een vrouwenstem!

Ik sprong tussen de al dichtgaande deuren door naar buiten en rende achter de jongen aan.

Heel goed. Het einde van de jacht was in zicht.

Maar hoe moest ik het redden met een lege amulet? Ik had geen flauw idee...

Er waren bijna geen mensen uitgestapt; er stonden maar vier andere mensen op de roltrap. Helemaal bovenaan stond de jongen, achter hem een vrouw met een kind en achter mij een gerimpelde, oudere kolonel. De aura van de officier was heel mooi: hij straalde helder en bestond uit fonkelende staalgrijze en lichtblauwe tinten. Geamuseerd en vermoeid bedacht ik me dat ik zijn hulp wel kon inroepen. Mannen zoals hij hechten ook tegenwoordig nog aan het begrip krijgseer.

Alleen... deze oude kolonel zou evenveel nut hebben als een vliegenmepper tijdens de olifantenjacht.

Zonder verder over dit soort onzin na te denken, keek ik weer naar de jongen. Met gesloten ogen scande ik zijn aura.

De uitkomst was ontmoedigend.

Hij was gehuld in een iriserend, halfdoorzichtig schijnsel. Het werd rood, daarna donkergroen en ten slotte vlamde het op als een donkerblauw licht.

Heel bijzonder. Zijn lot was nog niet bezegeld. Een onduidelijk potentieel. De jongen kon uitgroeien tot een ellendige schoft, zich ontwikkelen tot een goed en eerlijk mens of uitgroeien tot een niemand, tot een lege plek... net als de meeste mensen op deze wereld. Alles lag nog open, zoals dat zo mooi heet.

Gewoonlijk hebben kinderen van nog geen twee of drie jaar een dergelijk aura. Bij oudere kinderen zie je ze zelden.

Nu was het wel duidelijk waarom de roep juist hem gold. Een lekker hapje, zonder enige twijfel.

Het water liep me in de mond.

Het duurde allemaal al te lang, veel te lang... Ik keek naar de jongen, keek naar zijn dunne nek onder zijn schedel en verwenste de Chef, de tradities en de rituelen: alles wat onderdeel was van mijn werk. Mijn tandvlees jeukte, mijn keel was helemaal uitgedroogd.

Bloed heeft een bittere, zoutachtige smaak; toch kan deze honger alleen door bloed worden gestild.

Verdorie!

De jongen sprong van de roltrap af, rende door de stationshal en verdween door de glazen deur. Heel even voelde ik me beter. Ik liep hem iets langzamer achterna en hield hem vanuit mijn ooghoeken in de gaten: de jongen dook de tunnel in. Hij rende al, want de roep trok aan hem, trok hem naar zich toe.

Sneller!

Ik rende naar een kraampje en gooide twee munten voor de verkoper neer. Ik zei: 'Voor zes roebel, met ringsluiting,' en probeerde mijn tanden niet te laten zien.

De puistige verkoper viel bijna in slaap – als hij aan het werk was, nam hij zelf kennelijk ook af en toe een slokje – toen hij mij mijn kwartlitertje overhandigde. 'Heb wel eens betere wodka gedronken,' waarschuwde hij mij eerlijk. 'Het is weliswaar geen puur vergif, geen Dorochovskaja, maar toch...'

Ik viel hem in de rede: 'De gezondheid is belangrijker.' Dat spul leek écht niet veel op wodka, maar was nu goed genoeg. Met één hand trok ik aan de draadring zodat de sluiting losging en met de andere haalde ik mijn mobieltje uit mijn zak. De ogen van de verkoper vielen dicht. Al lopend nam ik een slok – de wodka stonk naar kerosine en smaakte nog erger, je reinste slootwater, op een onduidelijke plek illegaal versneden – en rende richting tunnel.

'Hallo?'

Larissa was al weg. Meestal had Pawel 's nachts dienst.

'Met Anton. Hotel Kosmos, hier vlakbij, op een van de binnenplaatsen. Ik volg hem.'

'Een team?' Er klonk interesse door in zijn stem.

'Ja, en ik heb de amulet al ontladen.'

'Wat is er gebeurd?'

Een dakloze, die midden in de tunnel zat te doezelen, stak zijn hand uit alsof hij hoopte dat ik hem de pul zou geven die ik nog niet leeggedronken had. Ik liep hem snel voorbij.

‘Dat is een ander verhaal... Schiet op, Pawel.’

‘De jongens zijn al onderweg.’

Opeens voelde ik pijn in mijn kaak, alsof iemand er een gloeiende naald in stak. Wat een ellende...

‘Pasjcha, ik kan niet meer instaan voor wat ik doe,’ zei ik nog snel, verbrak de verbinding... en bleef toen staan voor twee agenten op patrouille.

Het is ook altijd hetzelfde liedje!

Waarom komen die ordebewaarders van de mensen altijd op het verkeerde moment tevoorschijn?

‘Sergeant Kaminski,’ ratelde de jonge agent. ‘Uw papieren...’

Wat wilden ze me in de schoenen schuiven? Openbare dronkenschap? Mischien.

Ik stak mijn hand in mijn zak en raakte de amulet aan. Er straalde bijna geen warmte meer van af, maar veel had ik nu ook niet nodig.

‘Ik besta niet,’ zei ik.

Twee paar ogen dwaalden over me heen, een smakelijke prooi. Toen doofden ze uit en week het laatste vonkje verstand uit hen.

‘U bent er inderdaad niet,’ echoden ze tegelijk.

Ik had niet genoeg tijd om hen goed te programmeren. Daarom flapte ik er zomaar wat uit: ‘Koop maar wat wodka en laat het je goed smaken. Nu! Mars!’

Mijn bevel viel zichtbaar in goede aarde. De agenten liepen hand in hand, als twee jochies tijdens een wandeling, door de tunnel in de richting van de kraampjes. Ik voelde me een beetje schuldig toen ik nadacht over de gevolgen van mijn bevel, maar ik had domweg niet genoeg tijd om er nu nog iets aan te veranderen.

Toen ik de tunnel uitrende, was ik er eigenlijk van overtuigd dat het al te laat was. Het was heel vreemd, maar de jongen was nog niet heel ver gekomen. Hij stond daar maar, een beetje wankelend, zo’n honderd meter voor me uit. Wat een weerstandsvermogen! De roep was zo sterk, ik begreep niet waarom de paar voetgangers die op straat waren niet begonnen te dansen, waarom de trolleybussen niet van de Prospekt afbogen en deze poort inreden, naar waar het prettig was...

De jongen draaide zich om, zag mij kennelijk en liep snel verder.

Afgelopen, hij gaf zich over.

Terwijl ik achter hem aan liep, vroeg ik me koortsachtig af wat ik moest doen. Het zou het verstandigste zijn om op de brigade te wachten. Ze zouden tien minuten nodig hebben, meer niet.

Maar ondertussen kon er van alles gebeuren, kon de jongen van alles overkomen.

Medelijden is gevaarlijk. Het was nu al de tweede keer vandaag dat dit me

overkwam. Eerst in de metro, toen ik mijn amulet had ontladen tijdens die mislukte poging om de zwarte Wervel te vernietigen. En nu weer, nu ik deze jongen achtervolgde.

Lang geleden heeft iemand eens iets gezegd waarvan ik nooit heb willen toegeven dat het waar was. Tot op de dag van vandaag heb ik dat ook niet gedaan, hoewel ik al vaak genoeg heb gemerkt dat het wel waar is.

Het welzijn van de gemeenschap en het welzijn van een enkeling zijn zelden verenigbaar.

Dat klopt, dat begrijp ik wel. Dat is de waarheid.

Maar er is vast en zeker een waarheid die erger is dan een leugen.

Ik rende de roep tegemoet. Waarschijnlijk hoorde ik die niet op dezelfde manier als de jongen. Hij hoorde die klanken als een verleidelijke smeekbede, als een betoverende melodie die hem van zijn wil en van zijn krachten beroofde. Voor mij was het precies het tegenovergestelde: een bloedstollend alarm.

Bloedstollend...

Mijn lichaam, dat ik al een week lang schandalig had behandeld, gooide het bijltje er nu bij neer. Ik wilde iets drinken, maar geen water, hoewel ik mijn dorst probleemloos had kunnen lessen met de sneeuw die in de stad lag. En ook geen sterkedrank; dan had ik gewoon het flesje kunnen pakken met die smerige drank waar ik ook niks van zou hebben gekregen. Ik wilde bloed.

En dan niet het bloed van een varken of van een koe, maar van een mens.

Deze vervloekte jacht ook...

‘Je moet erdoorheen,’ had de Chef gezegd. ‘Vijf jaar op de analytische afdeling is erg lang, vind je niet?’

Ik weet het niet, misschien is dat wel lang, maar ik vind het daar prettig. Trouwens, de Chef houdt zich zelf ook al zeker honderd jaar niet meer met het operationele werk bezig.

Ik rende langs de verlichte etalages waarin blauw-wit namaak Gsjel-keramiek of plastic levensmiddelen lagen opgestapeld. Auto's raasden voorbij en er waren nog maar een paar mensen op pad. Maar ook dat was een vervalsing, een illusie, slechts één kant van de wereld, en de enige die toegankelijk is voor de mensen. Wat ben ik blij dat ik geen mens ben.

Terwijl ik bleef rennen, riep ik de Schemer erbij.

De wereld zuchtte diep en schoof opzij. Voor me uit verscheen er opeens een lange, dunne schaduw op de grond, alsof ik van achteren werd beschenen door de schijnwerpers van een startbaan. De schaduw bolde op, werd groter, trok zich in zichzelf terug, in die ruimte waarin er geen schaduw meer is. Scheurde zich van het vieze asfalt af, verhief zich, veerde op als een pilaar van dichte rook. De schaduw liep voor me uit...

Terwijl ik steeds sneller ging rennen, verpletterde ik het grijze schaduwbeeld en trad de Schemer binnen. De kleuren van de wereld verbleekten, het leek

alsof de auto's op de Prospekt langzamer reden, bleven steken.

Ik was vlak bij mijn bestemming.

Toen ik het steegje in liep, verwachtte ik dat ik alleen nog het slottaferaal zou zien: het onbeweeglijke, uitgezogen, leeggedronken lichaam van de jongen en de verdwijnende vampierin.

Maar ik was net op tijd.

De jongen stond voor de vampierin wier lange hoektanden fonkelden en deed langzaam zijn sjaal af. In elk geval was hij nu niet bang – de roep verstikte zijn bewustzijn helemaal. Waarschijnlijk wilde hij zelfs dat die scherpe, fonkelende hoektanden hem zouden aanraken.

Naast hen stond een vampier. Intuïtief begreep ik direct dat hij de baas was: hij had de vrouw geïnitieerd, hij had haar aan het bloed gebracht. En wat nog het ergste was: hij had een Moskous identiteitszegel. De schoft!

In elk geval verhoogde dit mijn kans op succes.

De vampiers draaiden zich naar me om, in verwarring. Ze begrepen niet meteen wat er aan de hand was. De jongen stond in hun Schemer, zodat ik hem niet had kunnen zien, niet had mógen zien. Net als zichzelf.

Langzaam maar zeker werd het gezicht van de jonge vampier minder gespannen; hij glimlachte zelfs, vriendelijk en rustig.

'Hallo.'

Hij dacht dat ik een van hen was. En dat kon je hem niet kwalijk nemen: op dit moment was ik echt een van hen. Bijna. Die week van voorbereidingen was niet voor niets geweest: ik begon al te voelen dat ze er waren, maar was daardoor zelf ook bijna aan de Duistere kant terechtgekomen.

'Nachtwacht,' zei ik en stak mijn hand uit met de amulet erin. Hij was weliswaar ontladen, maar dat was vanaf die afstand niet zo gemakkelijk te zien.

'Treed uit de Schemer!'

De man had waarschijnlijk wel geluisterd. In de hoop dat ik niets wist van het bloedspoor dat hij achter zich aan trok en in de hoop dat ik alles zou afdoen als een 'poging tot een niet-toegestane interactie met een mens'. Maar de vrouw had niet dezelfde zelfbeheersing als hij en begreep niet in welke situatie ze zich bevond.

'Aaaah!!!' Met een kreet stortte ze zich op mij. Nou ja, in elk geval prikte ze haar tanden niet in de hals van de jongen. Ze was nu helemaal ontoerekeningsvatbaar, als een drugsverslaafde die je de naald afpakt die hij net in zijn ader heeft gestoken, als een nymfomane uit wie je je vlak voor haar hoogtepunt terugtrekt.

Voor een mens kwam die aanval te snel; niemand had die kunnen pareren.

Maar ik bevond me in dezelfde tijdzone als de vampierin. Ik hief mijn hand op en spoot een beetje drank in haar door de transformatie misvormde gezicht.

Waardoor komt het toch dat vampiers zo slecht tegen alcohol kunnen?

Het dreigende geschreeuw ging over in een zacht gejammer. De vampierin draaide in het rond en stompte met haar handen op haar gezicht waar de huid en het gruwelijke vlees laagje voor laagje van afbladderden. De vampier echter draaide zich razendsnel om en wilde ervandoor gaan.

Alles ging bijna té soepel. Een geregistreerde vampier is geen toevallige voorbijganger met wie je een eerlijk gevecht kunt voeren. Ik smet de fles drank naar de vampierin, stak mijn hand uit en greep het koord van het identiteitszegel dat gehoorzaam afrolde. Luid kreunend reikte de vluchtende vampier naar zijn keel.

‘Treed uit de Schemer!’ riep ik.

Kennelijk begreep hij dat hij nu echt in de knoei zat. Terwijl hij zich op me stortte, probeerde hij de spanning van het strak gespannen koord te halen. Door deze beweging kwamen zijn hoektanden tevoorschijn en begon zijn transformatie.

Als de amulet helemaal opgeladen was geweest, zou ik hem gewoon hebben verdoofd.

Maar nu moest ik hem wel doden.

Het identiteitszegel – een licht glimmend, lichtblauw zegel op de borst van de vampier – knetterde toen ik geluidloos een bevel uitzond. De energie, afkomstig van iemand die veel kundiger was dan ik, stroomde in het dode lichaam. De vampier rende nog. Hij was verzadigd, sterk, en toch voedde een vreemd leven het dode vlees. Maar hij was niet bestand tegen een slag van deze kracht: zijn huid verschrompelde, vouwde zich als perkament over zijn botten en er droop gelei uit zijn oogkassen. Toen viel de wervelende pilaar uiteen en zakte het schokkende skelet voor mijn voeten krakend in elkaar.

Ik draaide me weer om. De vampierin was alweer bij bewustzijn gekomen, maar van haar had ik niets meer te duchten: met grote sprongen verliet ze de binnenplaats. Ze was nog steeds niet uit de Schemer getreden, zodat ik de enige was die dit fascinerende schouwspel kon zien. En de honden natuurlijk. Ergens vandaan klonk het hysterische geblaf van een klein hondje waarin zowel haat als angst doorklonken... én alle gevoelens die honden al sinds onheuglijke tijden voor de levende doden hebben.

Ik had niet meer genoeg puf om de vampierin achterna te gaan. Ik rekte me uit en maakte een afdruk van haar aura: een uitgedroogde, grauwe en mufte aura. Ze zou niet kunnen ontsnappen.

Maar waar was de jongen?

Nadat hij uit de door de vampiers opgeroepen Schemer was getreden, kon hij zijn flauwgevallen of volledig zijn verstard. Maar in de steeg was hij niet. Hij was me ook niet voorbijgelopen... Ik stormde de steeg uit, naar de binnenplaats, en ja hoor, daar was hij.

Hij was er zelfs nog sneller vandoor gegaan dan de vampierin. Dappere knul! Een echt wonder. Mijn hulp had hij in elk geval niet nodig. Vervelend wel dat hij nog wist wat er was gebeurd, maar wie zou een kleine jongen geloven? Morgenochtend zou de herinnering al zijn vervaagd, onduidelijk geworden, veranderd in een onwerkelijke nachtmerrie.

Of zou ik de jongen toch volgen?

‘Anton!’

Vanaf de Prospekt kwamen Igor en Garik eraan gerend, twee leden van onze commandogroep.

‘De vrouw is ontsnapt!’ riep ik.

Garik gaf al lopend een trap tegen het verdroogde lijk van de vampier, waardoor de stank van bederf als een wolk in de ijskoude lucht opsteeg. ‘De afdruk!’ schreeuwde hij.

Ik overhandigde hem de afdruk van de gevluchte vampierin.

Gariks gezicht vertrok en begon nog sneller te lopen. De speurders begonnen aan hun zoektocht. ‘Zorg voor het afval!’ brulde Igor nog naar mij.

Met een knikje – alsof ze een antwoord van mij verwachtten – trad ik uit de Schemer. De wereld kreeg weer kleur. De silhouetten van de beide jongens van de operationele afdeling versmolten en zelfs de sneeuw die in de mensenwereld lag, was niet langer door onzichtbare voeten platgetrapt.

Met een zucht liep ik naar de langs het trottoir geparkeerde grijze Volvo. Op de achterbank lagen een paar gewone dingen die ik goed kon gebruiken: een stevige plastic tas, een schep en een bezem. Binnen vijf minuten had ik de restanten van de vampier, die bijna niets wogen, bij elkaar geveegd en de zak in de kofferbak gelegd. Van het smerige hoopje sneeuw dat de slordige huismeester had laten liggen, pakte ik wat modderige klonten. Die strooide ik op de grond van het steegje en stampte ze goed aan zodat de verrotte resten onder de viezigheid werden begraven. Jij krijgt geen menselijke begrafenis, want je bent geen mens...

Dat was het dan.

Ik liep terug naar de auto, ging achter het stuur zitten en maakte mijn jas los. Ik voelde me goed. Heel goed zelfs. De leider van de beide vampiers was dood, onze mensen zouden zijn vriendin grijpen en de jongen leefde nog.

De Chef kon tevreden zijn!